

и то у хитном стању и стању државне нужде. Та ванредна председничка нормативна овлашћења подлежу накнадној потврди парламента док у редовној ситуацији председник има уставне односе према влади и парламенту који не излазе из оквира парламентаризма. Тако влада и премијер зависе од парламента јер морају да уживају његово поверење, али и председника Републике који може да отпусти владу и њеног премијера. Председник Републике, у смислу парламентаризма, може и да распусти парламент уколико сматра да он не одражава право расположење бирача и то је онај елемент политичке равнотеже у парламентарном режиму који одговара извршној власти и омогућује јој да парира парламенту и његовим овлашћењима према влади.

3. Уставност земаља тзв. Трећег света

Посебну групу устава чине они који су донети у земљама у развоју или тзв. Трећем свету – оном који не припада ни источном ни западном. У политичкој терминологији и категоризацији ових земаља се срећу и називи „сиромашан свет” или „несврстане земље” које не припадају никаквим политичким блоковима. То су углавном земље Африке и Азије које се налазе између грађанског (капиталистичког) и социјалистичког света и оне су као сиромашне, неразвијене и пренасељене у фази предкапиталистичког начина живота и организације са значајним присуством традиционализма и наслеђеног менатлитета, али су се определиле за самосталан национални и политички живот и развитак. Као неразвијене и зависне, све те земље су дуго биле у колонијалном статусу да би се постепено ослобађале колонијалног ропства, истина, уз присуство одређених неоколонијалних форми зависности. По стицању независности све оне настоје да одаберу сопствени пут развоја и изградње модел друштва које по организацији неће да личи ни на капиталистичко ни социјалистичко друштво. Тај њихов модел није могао да буде аутентичан, већ је био под утицајем разних политичких доктрина и концепција, како буржоаских, тако социјалистичких и неких између њих. Зато могу да се препознају три идеолошка типа или модела организације који су утицали на уставну и политичку праксу ових држава а то су буржоаски (грађански), реал-социјалистички и феудално-развојни. Иако на ове земље нису прекопирани чисти теоријски (идеолошки) модели капитализма или социјализма све оне носе у себи дубоке трагове колонијализма. При томе је очигледан утицај политичких схватања, установа и културе бивших